

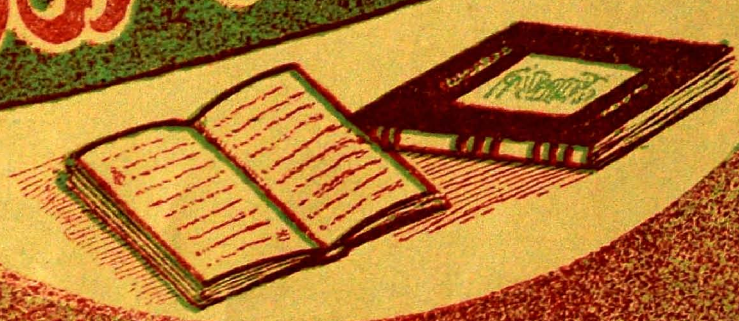
MADURAI UNIVERSITY
4 JAN
MADURAI-2

2655

கழகக்

கதைக் களஞ்சியம்

© 1964 THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LIMITED.

Ed 1 Jan 1951
Reprints: Dec 1956; Feb 1965

P31,J9
(4)w3K5

75667

KAZHAKAK KATHAIK KALANJIYAM

Appar Achakam, Madras-1.

பதிப்புரை

சிறுவரும் சிறுமியரும் கதைகளை மிகுதியாக விரும்புகின்றனர். பாட்டிமார்களைச் சூழ்ந்து ஆர்வமுடன் கதை கேட்பது அவர்கள் இயல்பு.

எனவே, அவர்கட்குக் கதைகளின்வழியாக மொழியறிவை வளர்ப்பது மிகவும் எளிதாகும். கழகவழிக் கதைநூல்கள் பல எளிய இனிய தமிழ்நடையிலமைந்து வெளி வந்துள்ளன.

அவற்றைத் தொடர்ந்து 'கழகக் கதைக் களஞ்சியம்' எனும் இந் நூலும் வெளிவருகின்றது. பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப் பெற்று நல்ல தாளும், வனப்பு மிகுந்த சித்திரங்களும் அமைந்து, கவர்ச்சியான முறையில் இந் நூல் அமைந்துள்ளது. கதைகள் அனைத்தும் சிறுவர் சிறுமியர் மனநிலைகளை நன்கு உணர்ந்த அறிஞர் எழுதியவை.

ஆசிரியரும் பெற்றோரும் மற்றோரும் இதனைச் சிறுவர் சிறுமியர்கட்கு வாங்கி வழங்கி மகிழ்வும் பயனும் அடைவார்களாக.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுரை

	பக்கம்
க. மாயப் புகை	1
உ. மூன்று கரடிகள்—காழி. சிவ. கண்ணுசாமி, பி.ஏ.,	11
ங. ஓடும் செருப்பு—வேலன் எழுதியவை,	16
ச. கிழட்டுப் பூதம்	20
ஊ. ஏழு பூனைகள்	26
சூ. குள்ளநரி குறுந்தாள்	32
எ. ஓர் எலிக் குடும்பம்—காழி. சிவ. கண்ணுசாமி, பி.ஏ.,	37
டி. செந்துகிற் சிறுமி	41
கூ. வேலன்-அரக்கர் மறலி	47

கழகக் கதைக் களஞ்சீயம்

1. மாயப் புகை

செந்நிறமான சிறுவீடு ஒன்று இருந்தது. அதில் ஒரு சிறுவன் தனியாக வாழ்ந்து வந்தான். அந்தச் சிறுவன் பெயர் நம்பி.

நம்பியும், அவன் நாயும், கோழியும், பசுவும்

அவனிடம், பால் கறக்காத பசு ஒன்று இருந்தது; முட்டை இடாத பெட்டைக்கோழி ஒன்று இருந்தது; குரைக்காத நாய் ஒன்று இருந்தது. இம்மூன்றும் அவனுடன் வாழ்ந்து வந்தன.

இவற்றுள் ஒன்றாவது அவனுக்குப் பயன்படவில்லை. ஆகையால், அவனுக்கு இது ஒரு குறையாக இருந்தது.

ஒரு நாள் நம்பி பசுவை அணுகி, “கருநிறப் பசுவே! கருநிறப் பசுவே! எனது காலை உணவுக்காக நீ எப்போதும் பால் கறப்பதில்லையே. அது ஏன்?” என்று கேட்டான்.

“அந்தச் சிறு வெண்பேடை எப்போது முட்டையிடுமோ, அப்போது நான் உனது உணவுக்காகப் பால் கறப்பேன்,” என்று அது மறுமொழி கூறிற்று.

நம்பி பெட்டைக்கோழியை அணுகினான்; அணுகி, “சிறு வெண்பேடையே! சிறு வெண்பேடையே! நீ எப்போதும் முட்டை இடுவதில்லையே. அது ஏன்?” என்று வினவினான்.

“அந்த நெடுங்கால்நாய் எப்போது இரவிலும் பகலிலும் குரைக்குமோ, அப்போது நான் முட்டை இடுவேன்,” என்று அது மறுமொழி கூறிற்று.

உடனே, நம்பி நாயை அணுகினான்; அணுகி, “நெடுங்கால்நாயே! நெடுங்கால்நாயே! யாராவது இவ்வழியாகச் சென்றால் இரவிலும் பகலிலும் நீ குரைப்பதே இல்லையே. அது ஏன்?” என்று வினவினான்.

“குரைக்கும் இயற்கையை நான் இழந்து விட்டேன்; அதுதான் காரணம் என்று நினைக்க

கின்றேன்,” என்று நெடுங்கால்நாய் மெல்லிய குரலில் கூறிற்று.

“அந்தோ! அப்படியா! நீ அன்புடன் குரைப்பாயானால், அப்போது சிறு வெண்பேடை முட்டை இடுமே; கருநிறப் பசு பால் கறக்குமே,” என்று நம்பி வருத்தத்தோடு கூறினான்.

“ஒரு மந்திரக்காரியின் மாயப் புகை வேண்டும்; அந்தப் புகையை நான் உட்கொள்ள வேண்டும்; அவ்வாறு செய்தால், நான் குரைக்க முடியும். இது தான் எனக்குத் தெரிந்த வழி,” என்று நாய் மெல்லிய குரலில் சொல்லிற்று.

“மந்திரக்காரியின் மாயப்புகையே வேண்டுமா?”

“ஆம், ஆம், மந்திரக்காரியின் மாயப் புகையே வேண்டும். மற்றப் புகையால் பயன் இல்லை.

“அப்படியானால், நான் அதை உலகம் எங்கும் தேடிக் கண்டுபிடித்தல் வேண்டும். அன்புள்ள நாயே! நீயும் என்னுடன் வருதல் வேண்டும்,” என்று நம்பி கூறினான்.

“உன்னுடன் வரவேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்; உன்னுடைய அன்புக்காக நன்றி செலுத்துகின்றேன்,” என்று நாய் மெல்லிய குரலில் சொல்லிற்று.

அந்த ஏற்பாட்டின் படியே, நம்பி புறப்படலானான்; வீட்டிற்குள் எல்லாவற்றையும் ஒழுங்குபடுத்தி விட்டான்; கதவைத் தாழிட்டான்; புல்லும் நீரும்

நிறைந்த வயலில் கருநிறப் பசுவை மேயவிட்டான்; சிறுவெண்பேடைக்காக, நெல், கேழ்வரகு முதலிய வற்றை நிரம்ப வைத்தான்; நெடுங்கால் நாயைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

நம்பி நெடுந்தாரம் நடந்தான். பகல் கழிந்தது; இரவு வந்தது. நம்பியும் களைப்பு அடைந்தான்; நாயும் களைப்பு அடைந்தது.

II

அப்போது, வெண்ணிறமான சிறு வீடு ஒன்று தென்பட்டது. அவ்வீட்டில் சமையற்காரி ஒருத்தி இருந்தாள். அன்று இரவு அந்த வீட்டில் தங்கி உறங்கலாம் என்று நம்பியும் நாயும் எண்ணினார்கள். நம்பி இதைப்பற்றிச் சமையற்காரியைக் கேட்டான்.

“நீங்கள் அவ்வாறே செய்யலாம். இதோ இந்த அறையைத் தூய்மையாகப் பெருக்கிவிட்டுப் படுத்துக் கொள்ளலாம்,” என்று சமையற்காரி கூறினாள்.

அந்த அறையில் புழுதி மிகுதியாக இருந்தது. அதை, நம்பி ஒரு துடைப்பம் கொண்டு பெருக்கினான்; ஆனால், புழுதி போகவில்லை. அவன் மேலும்மேலும் பெருக்கினான்; பெருக்கப் பெருக்க, புழுதி மிகுதியாகிக்கொண்டே வந்தது.

“இது என்னவோ! தெரியவில்லை. இது ஏதோ மாயமாக இருக்க வேண்டும்,” என்று நம்பி சினந்து கூறினான்; தன் கையில் இருந்த துடைப்பத்தை வீசி எறிந்தான்.

‘தலைவனே! பொறு, பொறு. நான் முயற்சி செய்து பார்க்கிறேன். என்னால் முடியும் என்று எண்ணுகிறேன்,’ என்று நாய் மெல்லிய குரலில் மொழிந்தது.

ஆனால் அந்த நாய் என்ன செய்தது தெரியுமா? அது துடைப்பங்கொண்டு பெருக்கவில்லை. தலையைத் தரைமேல் வைத்து வாயால் ஊதிற்று, ஊதிற்று, விடாமல் ஊதிற்று.

புழுதியைப் போக்க வாயால் ஊதும் நாய்

புழுதி இங்கும் அங்குமாகப் பறந்தது; அறையைச் சுற்றி எங்கும் பறந்தது. சிறிது நேரத்தில் புழுதி இல்லாமற் போயிற்று. அறை தூய்மை ஆயிற்று.

பிறகு, நம்பியும் நாயும் படுத்து உறங்கினார்கள்; விடியற்காலையில் எழுந்தார்கள். அறைசிறிதும் புழுதி இல்லாமல் தூய்மையாக இருப்பதைச் சமையற்காரி கண்டாள்; கண்டு மகிழ்ந்தாள்.

சமையற்காரி நம்பிக்கும் நாய்க்கும் சிற்றுண்டி அளித்தாள்; நம்பிக்கு அடையும் வடையும் அளித்தாள்; நாய்க்கு ஆப்பமும் கறியும் அளித்தாள்; நம்பியும் உண்டு மகிழ்ந்தான்; நாயும் தின்று மகிழ்ந்தது.

சமையற்காரி நம்பிக்கு உணவு படைத்தல்

பிறகு சமையற்காரி அவர்களை நோக்கி, “இந்த அறையில் ஏதோ மாயம் இருந்தது. இதனை யாராலும் பெருக்கித் தூய்மை செய்யமுடியவில்லை. உங்களால் முடிந்தது. இனிமேல் இந்த அறை தூய்மையாக விளங்கும். உங்கள் உதவியைப் பாராட்டுகிறேன். உங்களுக்கு நான் ஏதேனும் கைம்மாறு செய்ய முடியுமானால், மகிழ்ச்சியுடன் செய்வேன்,” என்று கூறினாள்.

“மந்திரக்காரியின் மாயப்புகை எங்களுக்கு வேண்டும். நாங்கள் அதைத் தேடிக்கொண்டு வந்திருக்கிறோம்,” என்று நம்பி கூறினான்.

“அப்படியானால், நான் ஒன்று சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். என்னுடைய தங்கை ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவளிடம் செல்லுங்கள். உங்கள் எண்ணம் நிறைவேறும். இதோ, இந்த வழியாகச் செல்லுங்கள்; பிறகு, வலப்புறமாகத் திரும்புங்கள்; அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கிச் செல்லுங்கள்; பிறகு நேராக நடவுங்கள். அங்கே, செந்நிறமான சிறு வீடு ஒன்று தென்படும். அதுதான் என் தங்கை வீடு,” என்று அவள் கூறினாள்.

நம்பியும் நாயும் அவ்வாறே புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்; அந்த வழியாகச் சென்று, பிறகு வலப்புறமாகத் திரும்பி, அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கிச் சென்று, பிறகு நேராக நடந்தார்கள். அங்கே அந்தச் செந்நிறமான சிறு வீடு தென்பட்டது.

III

அங்கே சமையற்காரியின் தங்கையைக் கண்டார்கள். அவளுடைய வீட்டிலும் ஓர் அறையில் புழுதி ஒழியாமல் இருந்தது. அதைப் பெருக்கித் தாய்மை செய்துவிட்டால், அங்கே நம்பியும் நாயும் தங்கியிருக்கலாம் என்று அவள் கூறினாள்.

“நாங்கள் அவ்வாறே செய்வோம். நீ எங்களுக்கு ஓர் உதவி செய்யவேண்டும். மந்திரக்காரியின் மாயப்

புகையைப் எப்படிப் பெறமுடியும்? இதை நீ எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும்,” என்று நம்பி வேண்டினான்.

இதைக் கேட்டதும், அவள் கோபம் கொண்டாள்; சொல்ல முடியாது என்று மறுத்துவிட்டாள். பிறகு, அதைச் சொல்லாவிட்டால், அந்த அறையை அவர்கள் பெருக்க மாட்டார்களே என்று அவள் எண்ணினாள்; எண்ணி, அதைப்பற்றிச் சொன்னாள்.

“குன்றுக்கு மேற்கே, குளத்துக்கு அப்பால்,
வேலையைக் கடந்து, புறம்போக்கை அடுத்து,
வளைந்து சென்று, வடக்கே நோக்கினால்,
காணலாம் புகையைக் கண்ணால்” என்றுள்.

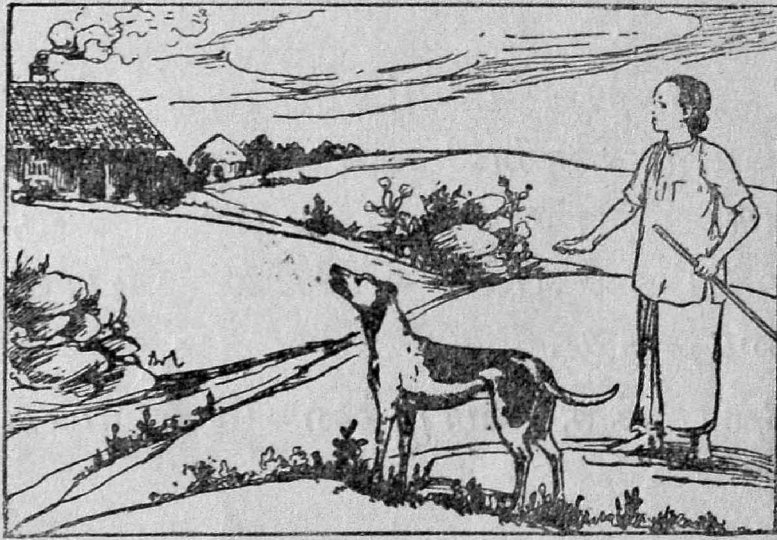
பிறகு, நாய் தரையில் படுத்துக்கொண்டு, புழுதியை ஊதிற்று. அறை தூய்மை ஆயிற்று. நம்பியும் நாயும் இரவெல்லாம் உறங்கினார்கள்.

காலையில் எழுந்த பிறகு, சமையற்காரியின் தங்கை அவர்களுக்கு உணவு அளித்தாள். உணவு உண்டதும் அவர்கள் புறப்பட்டார்கள். குன்றுக்கு மேற்கே, குளத்துக்கு அப்பால், வேலையைக் கடந்து, புறம்போக்கை அடுத்து, வளைந்து சென்றார்கள்; வடக்கே நோக்கினார்கள்.

அவர்கள் காலையில் புறப்பட்ட இடத்திற்கே வந்து சேர்ந்தார்கள்; சமையற்காரியின் தங்கை வீட்டிற்கே வந்து சேர்ந்தார்கள். செந்நிறமான சிறு வீடுதான் அங்கே இருந்தது.

“அவளே மந்திரக்காரியாக இருக்கவேண்டும்,” என்று நெடுங்கால்நாய் மெல்லிய குரலில் கூறிற்று.

நம்பி வியப்படைந்தான். “இது வரைக்கும் இதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இருந்துவிட்டோமே! அதோ, புகை தெரிகிறதே! இதோ, இந்தவழியாகப் போ; கொஞ்சம் மேலே ஏறு; அந்தப் புகையை உட்கொள்ளுவாய்,” என்று அவன் நெடுங்கால் நாய்க்குக் கூறினான்.

மாயப் புகையை நாயும், நம்பியும் கவனித்தல்

நெடுங்கால்நாய் மேலே ஏறிற்று; ஏறியதும் புகையை உட்கொண்டது; உட்கொண்டதும், “வவ், வவ், ளொள், ளொள், ளொள்,” என்று உரக்கக் குரைத்தது; மெல்லிய குரலை இழந்தது; குரைக்கும் இயற்கையைப் பெற்றது.

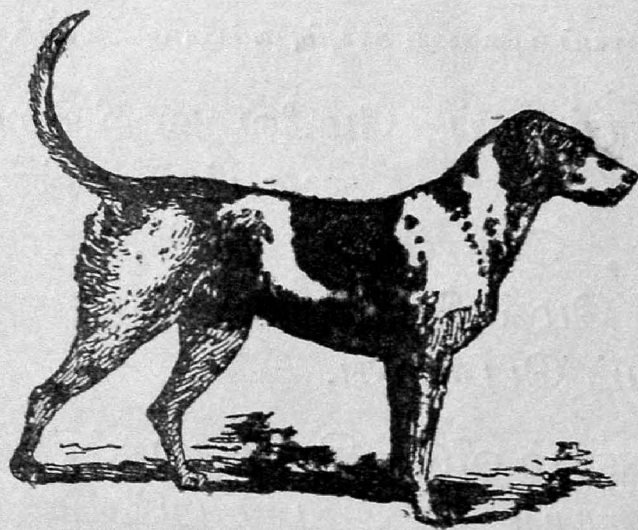
“இனி, நாம் வீடு திரும்பலாம்,” என்று நம்பி கூறினான்; நாயுடன் புறப்பட்டான்; வீட்டின் வாயிலை அணுகினான். அணுகியதும், பெட்டைக் கோழி முட்டை இடும் ஒலி கேட்டது.

“கிளக், கிக், கிக், கிளக், தலைவனே! தலைவனே!
இதோ, நான் முட்டை இட்டேன்,” என்று சிறு
வெண்பேடை கூறிற்று.

கருநிறப்பசு சுவரின்மேல் தலையைச் சாய்த்துக்
கொண்டே, “ம்மா, ம்மா, தலைவனே! தலைவனே!
இதோ, உனது உணவுக்காகப் பால் கறக்கிறேன்,”
என்று கூறிற்று.

நம்பி மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தான். நாள்
தோறும் சிறுவெண்பேடை முட்டை இட்டது;
கருநிறப்பசு பால் கறந்தது; நெடுங்கால்நாய்
இரவிலும் பகலிலும் வழியில் போகிறவர்களைக்
கண்டு குரைத்தது.

எல்லோருக்கும் வாழ்க்கை இன்பமாக இருந்தது.

2. மூன்று கரடிகள்

ஒரு காட்டில் மூன்று கரடிகள் இருந்தன; ஒன்று ஆண் கரடி; ஒன்று பெண் கரடி; மற்றொன்று குழந்தைக் கரடி. ஆண் கரடி பெரியது; அது அப்பாக்கரடி. பெண் கரடி நடுத்தரமானது; அது அம்மாக் கரடி, குழந்தைக் கரடி சிறியது; அது பாப்பாக்கரடி. அவை மூன்றும் மெத்தை வீடொன்று கட்டிக் கொண்டு அதில் வாழ்ந்து வந்தன. அந்த வீடு காட்டின் நடுவில் இருந்தது.

ஒரு நாள் அக்கரடிகள் பாயசம் காய்ச்சின; காய்ச்சிய பாயசத்தைப்பெரி துஞ்சி சிறி துமான மூன்று கிண்ணங்களில் ஊற்றின. பாயசம் சூடாக இருந்தது. ஆதலால், அது ஆறுவதற்குள் சற்று உலாவிவர எண்ணி அவை மூன்றும் வெளியே சென்றன.

அப்பொழுது சிறு பெண்ணொருத்தி அவ்விடம் தனியே வந்தாள். அவள் பெயர் கருங்குழலி. கரடிகளின் வீட்டை அவள் அணுகினாள். “இவ்வீட்டினுள் யார் இருக்கிறார்களோ பார்க்கலாம்,” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவள் உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள்; ஒருவரையுங் காணவில்லை. ஆகவே, துணிந்து அவள் உள்ளே நுழைந்தாள்.

உள்ளே யிருந்த மேசையொன்றின் மீது மூன்று கிண்ணங்களிற் பாயசம் ஊற்றி வைக்கப்பட்டிருந்ததை அவள் கண்டாள். பாயசம் என்றால்,

கருங்குழலிக்கு மிகுந்த விருப்பம். பெரிய கிண்ணத்திலிருந்த பாயசத்திற் சிறிது அவள் குடித்தாள். அது மிகவும் சூடாக இருந்தது. ஆகவே, அதை அப்படியே வைத்துவிட்டு, அடுத்த கிண்ணத்திலிருந்த பாயசத்திற் சிறிது குடித்துப் பார்த்தாள். அதுவோ மிகவும் ஆறிச் சில்லென்றிருந்தது. அதையும் அப்படியே வைத்துவிட்டுச் சிறிய கிண்ணத்திலிருந்த பாயசத்தைக் குடித்துப் பார்த்தாள். அது மிகுந்த சூடாகவு மில்லாமல் மிகுதியாக ஆறியுமில்லாமற்பதமாக இருந்தது. எனவே, ஆசையோடு முழுவதையும் அவள் மட மட வெனக் குடித்துவிட்டாள்.

மேசையினருகே மூன்று நாற்காலிகள் கிடந்தன. பெரியதாயிருந்த நாற்காலியில் அவள் உட்கார்ந்தாள். அது கல்தரையைப்போற் கடினமாயிருந்தது. அதற்கடுத்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள். அதுவோ மிகவும் மெதுவாக இருந்தது. ஆகவே, அதையும் விட்டுச் சிறிய நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள். அது அவள் உட்காருவதற்கு ஏற்றதாக இருந்தது. ஆனாலும், அவளுடைய உடற்கனம் தாங்காமல் அது மளமளவென்று முறிந்தது. அவள் கீழே விழுந்தாள்.

விழுந்தவள் மெல்ல எழுந்து மெத்தைமேல் ஏறிச் சென்றாள். அங்கே மூன்று கட்டில்கள் கிடந்தன. பெரிய கட்டிலில் ஏறிப்படுத்தாள்; அது கல்லைப்போற் கடினமாயிருந்தது. அதை விட்டு இறங்கி, அடுத்த கட்டிலின் மீது ஏறிப்படுத்தாள்; அதுவோ மிகவும் மெதுவாக இருந்தது. ஆகவே, அதையும் விட்டுச் சிறிய

கட்டிலின் மீது ஏறிப்படுத்தாள். அது அவள் படுப்பதற்கு ஏற்றதாக இருந்தது. சற்றுத் தூங்கிப் பார்க்கலாம் என்று கண்ணை மூடினாள்; அயர்ந்து அப்படியே தூங்கிவிட்டாள்.

உலாவச் சென்ற கரடிகள் மூன்றும் திரும்பி வந்தன. வீட்டிற்குள் நுழைந்தவுடனேயே, யாரோ வேற்றாள் உள்ளே வந்திருக்க வேண்டும் என்பதை

பாயசத்தைக் குடித்திருப்பதைக் கண்டு கரடிகள் வியந்து பார்த்தல்

அவை உணர்ந்துகொண்டன. அப்பாக் கரடி நேரே மேசையருகே சென்று, தன் கிண்ணத்தைப் பார்த்தது. பார்த்ததும், “என் பாயசத்தை யாரோ

குடித்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள்,” என உறுமிற்று. தன் கிண்ணத்தைப் பார்த்த அம்மாக் கரடியும், “என் பாயசத்தையும் யாரோ குடித்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள்,” என உறுமிற்று. “ஐயையோ என் பாயசத்தை யாரோ முழுவதும் குடித்து விட்டார்களே!” என்று பாப்பாக் கரடி அலறிற்று.

அப்பாக் கரடி தன் நாற்காலியைத் திரும்பிப் பார்த்து, “யாரோ என் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து பார்த்திருக்கிறார்கள்,” என்று கத்திற்று. அம்மாக் கரடி தன் நாற்காலியைப் பார்த்து, “என் நாற்காலியிலும் யாரோ உட்கார்ந்து பார்த்திருக்கிறார்கள்,” என உடன் கத்திற்று. தன் நாற்காலியைப் பார்த்த பாப்பாக் கரடியோ, “ஐயையோ! என் நாற்காலியில் யாரோ உட்கார்ந்து ஓடித்து விட்டார்கள்!” என்று கதறிற்று.

மூன்று கரடிகளும் மெத்தை மேல் ஏறிச் சென்றன. அப்பாக் கரடி அங்கிருந்த தன் கட்டிலைப் பார்த்துவிட்டு, “யாரோ என் கட்டிலிற் படுத்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள்,” என்று கூவிற்று. அம்மாக் கரடியும் தன் கட்டிலைப் பார்த்துவிட்டு, “யாரோ என் கட்டிலிலும் படுத்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள்!” என்று கூவிற்று. இதற்குள், “இதோ இருக்கிறாள்!” என்று கீச்சுக்குரலில் பாப்பாக் கரடி கூவிற்று. அவ்வோசை கேட்டுக் கருங்குழலி திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டாள். விழித்தவள் கரடிகளைப் பார்த்ததும் சட்டென்று கீழே குதித்தாள்; திறந்திருந்த சன்னல்

அருகே ஓடினாள். ஓடி அங்குப் படர்ந்திருந்த கொடியொன்றைப் பற்றிக் கீழே சரசரவென இறங்கினாள்;

கரடிகளின் கூச்சல்கேட்டுக் கருங்குழலி விழித்தல்

இறங்கின தும் எடுத்தாள் ஓட்டம்; *மாவேகம் †மரை வேகமாக ஓடினாள்.

கரடிகளுக்கோ சாளரத்தின் வழியாக இறங்க முடியவில்லை. மெத்தைப் படிக்கட்டின் வழியாக அவை உருண்டு புரண்டு வெளியே வந்து பார்த்தன. அதற்குள் கருங்குழலி நெடுந்தொலை சென்று விட்டாள்.

3. ஓடும் செருப்பு

ஒரு செருப்புக் கடையில் அழகான இரண்டு செருப்புகள், கண்ணாடிப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கண்ணன் அவைகளைப் பார்த்தான்.

“எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றன. கண்களைப் பறிக்கின்றன,” என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

“உனக்கு வேண்டுமா?” என்று ஒரு குரல் கேட்டது. கண்ணன் திரும்பிப் பார்த்தான். வாசற்படியில் ஒரு கிழவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனுக்குக் கூன் வளைந்திருந்தது.

கூனன் கண்ணனிடம் செருப்புகளைக் காட்டல்.

“என்னிடம் பணம் இல்லை. எங்கள் வீட்டு ஆட்டுக்குட்டியை விற்றபிறகுதான் பணம் கொடுக்க முடியும்,” என்று கண்ணன் சொன்னான்.

“ஆட்டுக்குட்டியை எனக்குக் கொடு. அந்தச் செருப்புக்களை உனக்குக் கொடுக்கிறேன்,” என்று கிழவன் சொன்னான்.

கண்ணனிடம் ஆட்டுக்குட்டியைத் தவிர, வேறு ஒன்றும் கிடையாது. “அதைக்கொடுத்துச் செருப்பை மட்டும் வாங்கினால், வீட்டுக்குவேண்டிய பொருள்களை எப்படி வாங்குவது? அம்மா என்ன சொல்வார்களோ?” என்று எண்ணினான்.

அவன் ஒரு முடிவு செய்வதற்குள் செருப்புகள் அவன் கைக்கு வந்து விட்டன. கிழவன் ஆட்டுக்குட்டியுடன் மறைந்து விட்டான்.

கண்ணனுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. “நான் விழித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேனா?” என்று தனக்குதானே பேசிக்கொண்டான். எப்படியும் கடையில் இருந்த செருப்பு கைக்கு வந்து விட்டது. “கிழவன் ஏதோ மந்திரம் போட்டிருக்கிறான்,” என்று நினைத்தான். வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

“ஆட்டுக்குட்டி என்ன விலைக்குப் போயிற்று?” என்று அம்மா கேட்டார்கள்.

நடந்தவைகளைச் சொன்னான். அம்மா அடிப்பார்கள் என்று நினைத்தான். ஆனால், அம்மா கண்ணீர் விட்டு அழுதார்கள்.

“இப்படிச் செய்யலாமா; நமக்குச் சாப்பாட்டிற்குக்கூட ஒன்றும் இல்லையே?” என்று தேம்பி அழுதார்கள்.

கண்ணனுக்கு மிகவும் வருத்தமாய் இருந்தது. பாவம் என்னசெய்வான்? தப்பு அவனுடையதுதான். ஆனால், எப்படியோ நடந்துவிட்டது.

அப்பொழுது ஓர் அற்புதம் நடந்தது. அவன் கையிலிருந்த செருப்பு கீழே குதித்தது. அவன் காலில் போய் மாட்டிக்கொண்டது. கண்ணை மூடித்திறப்பதற்குள் அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு வெளியே பறந்து சென்றது. காடுமேடு எல்லாம் கடந்து சென்றது.

“இதுவும் மந்திரம்தான் போலிருக்கிறது,” என்று நினைத்தான்.

ஒரு மலையின் அடிவாரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். மலையில் ஒரு குகை இருந்தது. அங்கே வனதேவதைகள் ஏராளமாய் இருந்தன. எல்லோரும் குள்ளர்கள். கண்ணனைக் கண்டதும் எல்லோரும் ஓடி வந்தார்கள்.

அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்கள். எங்கே பார்த்தாலும் பொன்னும், வெள்ளியும், பணமும், காசும், துணிகளும், நகைகளும் நிறைந்து கிடந்தன. கண்ணன் அவைகளைப்போல் எப்பொழுதும், எங்கும் கண்டதே இல்லை.

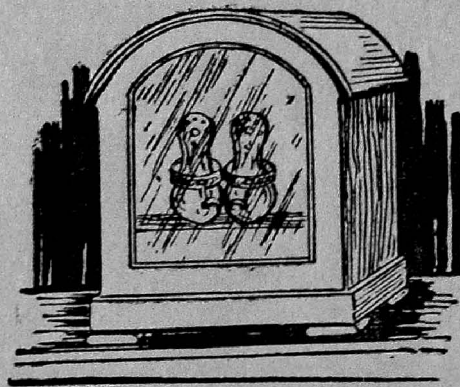
“உனக்கு வேண்டிய மட்டும் எடுத்துக்கொள்,” என்று தேவதைகள் கூறின.

கண்ணன் ஒரு சாக்குப் பை நிறைய எடுத்துக் கொண்டான். செருப்புகள் கண்ணைத் தூக்கிக் கொண்டு, வந்த வழியே பறந்து சென்றன.

வீட்டிற்கு வந்ததும் கண்ணன் சாக்குமூட்டையை அவிழ்த்துக் கீழே கொட்டினான்.

“அம்மா வந்து பாருங்கள்,” என்று கூப்பிட்டான்.

கண்ணன் பணக்காரன் ஆனான். அம்மாவுக்கு வேண்டியதெல்லாம் வாங்கிக்கொடுத்தான். பறக்கும் செருப்புக்களைக் கண்ணாடிப் பெட்டியில் போட்டு அடைத்து வைத்தான். “ஒருவேளை பறந்து ஓடி விட்டால் என்ன செய்வது,” என்று அவைகளைப் பத்திரப்படுத்தி வைத்தான். அவன் வீட்டின் வழியே போனால், இப்பொழுதுகூட அந்த அற்புதச் செருப்புக்களைக் காணலாம்.

4. கிழட்டுப் பூதம்

முன் ஒருகாலத்தில் கிழட்டுப் பூதம் ஒன்று மலைக் குகையில் வசித்திருந்தது. அது 70 அடி நீளம் இருந்தது. மூச்சுவிட்டால் தீப்பொறி பறக்கும். புகையும் வரும். நடந்தால் வெண்கல ஓசை வரும். அதன் இறகுகள் குடையைப்போல் வளைந்திருந்தன. அதைக் கண்டவர்கள் நடுங்குவார்கள்.

அவ்வூர் அரசனுக்கு ஓர் அழகான மகள் இருந்தாள். அவளுக்கு வயது பதினாறு நிரம்பிற்று. ஆண்களைப்போல் வீரம் உடையவள். குதிரை ஏற்றும் கத்திச் சண்டை முதலியவற்றில் கைதேர்ந்தவள்.

அடுத்த ஊரில் ஓர் இளவரசன் இருந்தான். அவன் அவளை மணம் செய்துகொள்ள எண்ணினான். இளவரசியை நாடினான்.

“உம்மால் பூதத்தைக் கொல்ல முடியுமா?” என்று கேட்டாள்.

“உனக்காக எது வேண்டுமானாலும் செய்வேன். என் உயிரையே வேண்டுமானாலும் கொடுப்பேன்,” என்று சொன்னான்.

“நீ ஏன் எனக்காக உயிரைக் கொடுக்கவேண்டும்?” என்று கேட்டாள்.

“நீ இல்லாமல் நான் உயிர்வாழ முடியாது. உன்னைத்தவிர இவ்வுலகில் வேறு ஒன்றும் எனக்கு வேண்டியதில்லை,” என்று கூறினான்.

இளவரசிக்கு இரக்கம் உண்டாயிற்று.

“நாம் இருவரும் சேர்ந்து பூதத்துடன் சண்டைக்குப் போவோம்,” என்று சொன்னாள்.

“உனக்கு ஏதாவது தீங்கு நேரிட்டால், என்ன செய்வது?” என்று கேட்டான்.

இளவரசியும் இளவரசனும்

“என் கையில் பட்டாக்கத்தி இருக்கிறது. ஒரு கை பார்க்கலாம் வா,” என்று கூப்பிட்டாள்.

இளவரசன் எப்படி மறுக்க முடியும்? இருவரும் புறப்பட்டு மலைக்குச் சென்றார்கள்.

“பாவம் இந்தக் கிழட்டுப்பூதத்தை ஏன் கொல்ல வேண்டும்?” என்று இளவரசன் சொன்னான்.

“அதைப் பழக்கி நாம் சொன்னவேலை செய்யும் படி ஆட்டிவைக்கலாம்; அது அடங்கி ஒடுங்கிவிடும்,” என்று இளவரசி சொன்னாள்.

“அப்படியானால், அதற்கு ஏதாவது தின்பண்டம் கொடுக்கவேண்டும். கொண்டு வந்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.

அவளிடம் ஒன்றும் இல்லை. இளவரசனிடம் கொஞ்சம் மிட்டாய் இருந்தது.

சுற்றிலும் தேடிப் பார்த்தார்கள். பூதத்தைக் காணோம். அது நடந்து சென்ற பாதை தெரிந்தது.

“ஐயோ எனக்கு நடுக்கமாய் இருக்கிறது. நான் உள்ளே வரமாட்டேன்,” என்று இளவரசன் சொன்னான்.

இளவரசி அவன் கையைப்பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போனாள்.

குகைக்குள் ‘மடமட’ வென்று ஓசை கேட்டது.

“ஐயா பூதம் அவர்களே! கொஞ்சம் வெளியே வாருங்கள், உங்களுக்குத் தின்பண்டம் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்,” என்று இளவரசி கூப்பிட்டாள்.

இடி இடிப்பதுபோல் பூதம் பேசிற்று.

“சண்டைக்கு வந்திருக்கிறீர்களா? அப்படியே உங்களை விழுங்கிவிடுவேன்,” என்று சொல்லிற்று.

“உனக்கு லட்டு மிட்டாய் பிடிக்குமா?” என்று இளவரசி கேட்டாள்.

“பிடிக்காது,” என்று பூதம் உறுமிற்று.

“நல்ல மிட்டாய் நெய்யினால் செய்தது. அது கூட வேண்டாமா?” என்று கேட்டாள்.

“வேண்டியதில்லை,” என்று பூதம் சொல்லிற்று.

“என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்; எனக்கு உறக்கம் வருகிறது,” என்று மறுபடியும் சொல்லி விட்டுப் படுத்துக்கொண்டது.

இளவரசிக்கு என்ன செய்வதென்று தோன்ற வில்லை.

“கண்ணு! பூதக்கண்ணு! என்னைப் பார்,” என்று இனியகுரலில் அதைக் கூப்பிட்டாள்.

“என்ன சொன்னாய்? கண்ணு! கண்ணு! எங்கே அதை இன்னொரு முறைசொல் பார்க்கலாம்,” என்று பூதம் கேட்டது.

இளவரசி, “கண்ணு! கண்ணு!” என்று மறு படியும் கூப்பிட்டாள்.

பூதம் மயங்கிவிட்டது. அவள் பின்னால் நாயக குட்டியைப்போல் ஓடி வந்தது. இளவரசி கத்தியை உருவினாள். இளவரசனும் கத்தியை எடுத்தான். ஆனால் பூதத்தை வெட்ட மனம் வரவில்லை. அது நெருப்பையும் கக்கவில்லை. புகையும் விடவில்லை. வாலை ஆட்டிக்கொண்டு நாயைப்போல் விளையாடிற்று. அதன் கண்களில் நீர் பெருகிற்று.

“ஏன் அழுகிறாய்?” என்று இளவரசன் கேட்டான்.

“என்னை இதுவரையிலும் ஒருவரும் ‘கண்ணு’ என்று கூப்பிட்டதே கிடையாது,” என்று சொல்லிப் பூதம் அழுதது.

“அழாதே கண்ணு,” என்று இளவரசி தேற்றினாள். “உன்னை எத்தனை முறை வேண்டுமானாலும் நான் ‘கண்ணு, கண்ணு’ என்று கூப்பிடுகிறேன்,” என்று இளவரசி சொன்னாள்.

“நாங்கள் இன்று மணம் செய்து கொள்ளப் போகிறோம். நீயும் எங்களோடு வருகிறாயா?” என்று இளவரசன் கேட்டான்.

இருவரும் பூதத்தை அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். திருமணம் சிறப்பாக நடந்தது. பூதம் விருந்து சாப்பிட்டது.

அரண்மனையிலேயே அது தங்கி இருந்தது.

“எனக்கு ஏதாவது வேலை வேண்டும். நான் சோம்பேறியாய் இருக்க முடியாது,” என்று இளவரசியிடம் கேட்டது.

பூதத்தின்மேல் பள்ளிப் பிள்ளைகள்

பூதத்தின் முதுகின்மேல் நாற்றைம்பது நாற்காலிகள் அமைக்கப்பட்டன. பள்ளிக்கூடத்துப்

பிள்ளைகளை எல்லாம் தன் முதுகின்மேல் ஏற்றிக் கொண்டு பூதம் பறந்துசென்றது. நாள்தோறும் குழந்தைகளை ஏற்றிக்கொண்டுபோய்க் கடற்கரையில் இறக்கிவிடும். குழந்தைகள் மணலில் விளையாடி முடிந்தவுடன், வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லும். பிள்ளைகள் எல்லாம் பூதத்தைக், “கண்ணு, கண்ணு,” என்று கூப்பிடுவார்கள். பூதம் பிள்ளைகளிடம் மிகவும் அன்போடு பழகி வந்தது. இந்தப் பூதம்தான் நாளடைவில் ‘ஏரோப்ளேன்’ ஆக மாறிவிட்டது என்று ஒரு பழங்கதை வழங்கிவருகின்றது.

5. ஏழு பூனைகள்

முன் ஒரு காலத்தில் ஓர் அரசன் இருந்தான். அவ் அரசனுடைய மகள் மிகவும் அழகாக இருந்தாள். இளம் வயதிலேயே அவள் தாயை இழந்தாள்.

அரசன் மிகவும் வருத்தப்பட்டான். “குழந்தையை எப்படி வளர்ப்பது!” என்று ஏங்கினான்.

ஒரு பெரிய பூனை அங்கு வந்து நின்றது.

“இளவரசியை நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்; நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம்,” என்று சொல்லிற்று.

குழந்தையுடன் தாதிப்பூனை விளையாடுதல்

பூனைக்கு அரண்மனையில் தாதி வேலை கிடைத்தது. அது தொட்டிலை ஆட்டும். குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டும். குழந்தையோடு சிலசமயம் விளையாடும்.

இளவரசிக்கு ஏழு ஆண்டுகள் நிரம்பின.

அரசன் பூனையை அழைத்து, “உன் வேலை முடிந்தது; உனக்கு என்ன வேண்டும், கேள்?” என்று சொன்னான்.

“என் மூத்த மகனுக்கு இளவரசியை மணம் செய்து கொடுக்கவேண்டும்,” என்று அதுகேட்டது.

“என்ன சொன்னாய்? எனக்குப்பின் என் மகள் பட்டத்திற்கு உரியவள். அவளைப் பூனைக்கா மணம் செய்து கொடுப்பது. முடியவே முடியாது,” என்று அரசன் சொல்லிவிட்டான்.

பூனை அரண்மனையைவிட்டு அகன்றது. ஆனால் இளவரசிமட்டும் அதை மறக்கவே இல்லை.

இளவரசிக்கு வயது பதினாறு ஆயிற்று. அவளை ஒரு பூதம் தூக்கிக்கொண்டுபோய்ச் சிறையில் வைத்தது.

இளவரசி அழுதுகொண்டே இருந்தாள். தாய்ப் பூனை மெதுவாக அவள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்தது.

“நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். என் ஏழு பிள்ளைகளையும் அழைத்து வந்திருக்கிறேன். உன்னை அவர்கள் காப்பாற்றுவார்கள். நீ உடனே புறப்படு,” என்று சொல்லிற்று.

இளவரசி அவைகளுடன் புறப்பட்டாள்.

இடி இடிப்பதுபோல் ஓசை கேட்டது! பூமியில் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது! திரும்பிப் பார்த்தார்கள்! பூதம் பின்தொடர்ந்து வந்தது.

பெரிய பூனை பேனாவில் இருந்த மையைக் கீழே கொட்டிற்று. ஒரு மந்திரம் போட்டது. ஒரு சொட்டு மை பெரிய கடல்போல் ஆயிற்று. பூதம் அதைக் கடந்து வருவதற்குள், இளவரசியும் பூனைகளும் அந்த இடத்தைவிட்டுத் தப்பிச் சென்றனர்.

இளவரசியும் பூனைகளும் தப்பிச் செல்லுதல்

நடு இரவு வந்தது. மறுபடியும் பூதத்தின் அடி ஓசை கேட்டது. இரண்டாவது பூனை சிறிது மணலை எடுத்து, மந்திரம் போட்டது. உடனே அந்த இடம் ஒரு பெரிய பாலைவனமாக மாறிவிட்டது.

பூதம் பாலைவனத்தைக் கடந்து செல்வதற்குள், இளவரசி ஊரை நோக்கி நடந்தாள். பூதம் குதிரை வண்டியில் ஏறிக்கொண்டது. அருகில் வந்தவுடன் மூன்றாவது பூனை ஒரு மூங்கிலை எடுத்துக் குறுக்கே போட்டது.

மூங்கில் பெரிய முள்வேலியாக மாறிவிட்டது. குதிரை வந்து வேலியில் மோதிக்கொண்டது. வண்டி

கவிழ்ந்தது. பூதம் எழுந்து வருவதற்குள் நெடுந்தாரம் போய்விட்டனர்.

பூதம் தொடர்ந்து வந்தது. நான்காவது பூனை ஒரு மயில் இறகை எடுத்துத் தரையில் நட்டுவைத்தது. அது பெரிய காடாக முளைத்தது. பூதம் வழி தெரியாமல் தடுமாறிற்று.

பூதம் காட்டையும் கடந்து வந்தது. ஐந்தாவது பூனை பாதையில் ஒரு கோடு கிழித்தது. அது ஓர் ஆறுபோல் ஓடிற்று.

பூதம் ஆற்றில் நீந்திக்கொண்டு வந்தது.

ஆறாவது பூனை ஒரு குச்சியைத் தரையில் நட்டு வைத்தது. அது ஒரு பெரிய கோபுரமாக மாறிவிட்டது. இளவரசியும் பூனைகளும் அதன்மேல் ஏறிச் சென்றனர். கோபுரம் மிக உயரமாக இருந்தது.

பூதத்திற்கு வழி தெரியவில்லை. “எங்கே போயிருப்பார்கள்!” என்று விழித்துக்கொண்டு நின்றது.

இளவரசி கொல்லென்று சிரித்தாள். அவள் கோபுரத்தின் உச்சியில் இருப்பதைப் பூதம் பார்த்து விட்டது.

பூதம் கோபுரத்தைக் கைகளால் குத்திப் பார்த்தது. உதைத்துப் பார்த்தது. அதைப் பூதத்தினால் அசைக்க முடியவில்லை. ஓர் ஏணியின் உதவியால், மேலே ஏறி வந்தது.

இளவரசியும், பூனைகளும் பின்புறமாகக் கீழே இறங்கிச் சென்றனர். ஏழாவது பூனைமட்டும் மேலே நின்றது. பூதம் உள்ளே நுழைந்தவுடன் பின்புறமாக வந்து கதவைத் தாளிட்டது.

ஏழு பூனைகளும் சேர்ந்து கோபுரத்தைக் கீழே சாய்த்தன. கோபுரம் தரையில் பட்டவுடன் ஒரு சிறிய பெட்டியாக மாறிவிட்டது.

“இனிமேல் எதற்கும் அஞ்சவேண்டுவதில்லை; பூதத்தைப் பெட்டியில் அடைத்து வைத்திருக்கிறேன்; உயிரோடு நம்மிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டது,” என்று ஏழாவது பூனை சொல்லிற்று.

“இளவரசியைக் கொண்டுபோய் அரசனிடம் ஒப்புவித்துவிடலாம்,” என்று தாய்ப்பூனை சொல்லிற்று.

எல்லோரும் அரண்மனையை நோக்கிச் சென்றனர். பூதம் பெட்டியுடன் உருண்டு சென்றது.

இளவரசி நடந்த சங்கதிகளை எல்லாம், அரசனிடம் சொன்னாள்.

பூதத்தைக் கொல்லுகிறவருக்கு இளவரசியை மணம் செய்துகொடுப்பதாக அரசன் பறைசாற்றினான்.

பெட்டி உருண்டுகொண்டே ஓடிற்று. பெரிய பூனை ஓடிப் பிடித்துப், பூதத்தைப் பெட்டியுடன் ஆற்றில் வீசி எறிந்தது.

அரசன் பெரிய பூனைக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க இசைந்தான். அவன் சொல்லி வாய் மூடுவதற்குள், ஏழு பூனைகளும் இளவரசர்களாக மாறிவிட்டனர். தாய்க்கும் மனித உருவம் வந்துவிட்டது.

ஒரு மந்திரவாதி அவர்களை எல்லாம் பூனைகளாக மாற்றியிருந்தான். இளவரசியைப் பூனைக்குத் திருமணஞ்செய்து கொடுத்தவுடன், சாபம் நீங்கிற்று.

இளவரசனும் இளவரசியும் இன்பமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். தாய்ப்பூனை அவர்களை அன்புடன் ஆதரித்து வந்தது.

6. குள்ளநரி குறுந்தாள்

கொழுத்த குள்ளநரி ஒன்று இருண்ட குகையில் வாழ்ந்து வந்தது. அந்தக் குள்ளநரிக்குக் குறுந்தாள் என்பது பெயர். அது பகலில் தூங்கும்; இரவில் விழித்து இரை தேடும். அதற்கு ஒரு மனைவி உண்டு; இரு குழந்தைகளும் உண்டு. மனைவியின் உதவியால், குறுந்தாள் அந்தக் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தது.

ஒருநாள் இரவு, குறுந்தாள் தன் மனைவியைப் பார்த்து, “இன்று நான் சிறந்த உணவுகொண்டுவரப் போகிறேன்.” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டது. அப்போது, மனைவி, “குடியானவர் யாராவது உன்னைப் பிடித்துக்கொள்ளக்கூடும்; ஆகையால், சாக்கிரதையாகப் போய் வருக,” என்றது.

உணவுக்காகக் குறுந்தாள் பையுடன் செல்லல்

“என்னை யாரும் பிடிக்க முடியாது; நான் விரைவில் வீடு திரும்புவேன்,” என்று குறுந்தாள் கூறிற்று;

கூறியதும், ஒரு பையைத் தோளின்மேல் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டை விட்டுச் சென்றது.

குறுந்தாளுக்குப் பசி மிகுந்தது; அது அருகே இருந்த வயல் வழியாக விரைந்து சென்றது. செல்லும் வழியில் ஒரு குடியானவன் வீட்டில், பெரிய பஞ்சரம்* ஒன்று அதற்குத் தென்பட்டது. அதைக் கண்டதும் குறுந்தாள் மகிழ்ந்தது. “என்ன நல்ல காலம்! என்ன அழகான பெட்டைக்கோழி! நான் அதைக் கொண்டுபோய் என் மனைவிக்குக் கொடுப்பேன்,” என்று அது தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டது.

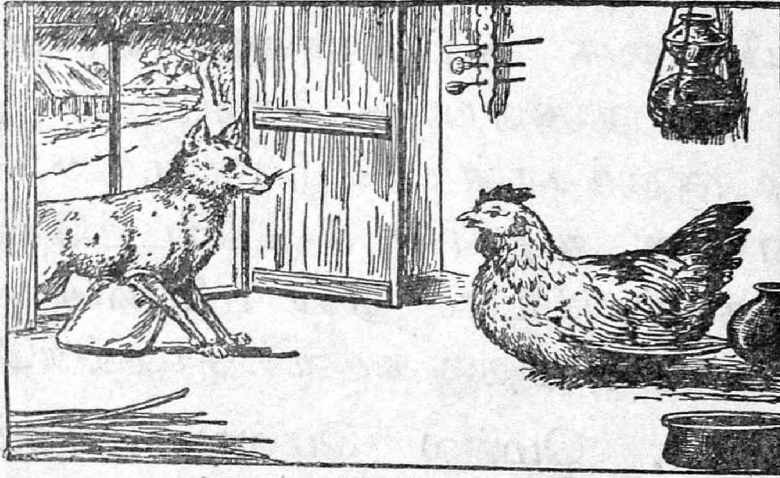
குள்ளநரி, மெல்ல மெல்ல, அதன் அருகே சென்றது. பெட்டைக்கோழி ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் இருந்தது. ஆகையால், குள்ளநரி வந்ததை அது தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

“இது எனக்கு எளிதில் கிடைக்கும்; இதோ இந்த வழியாக உள்ளே பாய்ந்து அதைக் கொண்டு விடுவேன்,” என்று குள்ளநரி நினைத்தது; நினைத்த படியே, உள்ளே குதித்துச் சென்றது; சென்று கோழியின் அருகே உட்கார்ந்தது; “எனக்கு நல்ல உணவு கிடைத்து விட்டது” என்று எண்ணி மகிழ்ந்தது.

ஆனால், கோழியோ, அசையாமல் இருந்தது. “எழுந்திரு, நான் உன்னை உண்ணப்போகிறேன்,” என்று குறுந்தாள் அதற்குச் சொல்லிற்று. அவ்வாறு

* க.க.

சொல்லிய பிறகுதான், அந்தப் பெட்டைக்கோழி ஒரு கண்ணைத் திறந்து பார்த்தது. அப்பொழுது அது சிறிதும் அஞ்சவில்லை. அஞ்சாமல், “ஏ ஓ, அப்படியா?” என்றது.

குறுந்தாளும் பெட்டைக்கோழியும்

குறுந்தாள் கோபம் கொண்டது; கோபத்தால் உறுமியது; “நான் உன்னை உண்ணப்போகிறேன்,” என்று மீண்டும் சொல்லியது. கோழியோ, தலையை அசைத்து, “அப்படியானால், நான் உனக்காக மிகவும் வருந்துகிறேன்,” என்று கூறியது. குள்ளநரி வியப்பு அடைந்தது. “என்ன! எனக்காகவா வருந்துகிறாய்? நீ உனக்காகவே வருந்தவேண்டும்,” என்று கூறிற்று.

பெட்டைக்கோழி மறுபடியும் உறங்கத் தொடங்குவதுபோல் இருந்தது; அப்போது, “என்னை உண்ணுவது எதுவோ, அதற்காக நான் வருந்துகிறேன்,” என்று சொல்லிற்று. குறுந்தாள், அப்போது, “ஏன் அப்படி? நீ அழகாக இருக்கின்றாயே! கொழுத்திருக்கின்றாயே! உன்னை உண்டால் என்ன?” என்று கூறிற்று.

உடனே, அந்தப்பேடை, “ஓஓ, அப்படியானால், மந்திரக்காரி உன்னைப் பார்க்கிறவரைக்கும் நீ காத்திரு,” என்றது.

இதைக் கேட்டதும், குறுந்தாள் அஞ்சியது; “மந்திரக்காரியா! மந்திரக்காரியா!” என்று அலறியது. ஏன் தெரியுமா? மந்திரக்காரி என்றால், அதற்கு மிகுந்த பயம் உண்டு. உலகத்தில் வேறு யாருக்கும் அது அவ்வளவு அஞ்சாது.

பெட்டைக்கோழி கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே அதைப் பார்த்தது. பார்த்துக் கொண்டே, “ஆம், ஆம். மந்திரக்காரிதான். அவள் இதோ இந்த மரத்தின்மேல் வாழ்கிறாள். என்னைக் காப்பாற்றுகிறவள், அவள்தான். என்னை நீ பிடித்து உண்டால், அவள் உன்னைப் பிடித்து உண்பாள். அவளிடம் உள்ள பாணையில் உன்னை வேகவைத்துச் சமைப்பாள்,” என்று கூறிற்று.

குள்ளநரி நடுங்கியது; நடுக்கத்தோடு, “என்னைச் சமைக்கவேண்டியதில்லை,” என்று சொல்லிற்று. அந்தப் பெட்டைக்கோழியும், “என்னை உண்ண வேண்டியதில்லை,” என்று சொல்லிற்று.

“நான் விரைந்து ஓடி வீடு சேர்வேன்,” என்று சொல்லிவிட்டுக் குள்ளநரி சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தது; மந்திரக்காரி வந்துவிட்டாளோ, என்று பயந்து அவ்வாறு பார்த்தது. “இந்தப் பெட்டைக்கோழிஎனக்கு உணவாகக் கிடைக்காது என்று தெரிகிறது,” என்று

சொல்லிற்று. அறிவுடைய அந்தக் கோழி கண்ணை மூடிக்கொண்டே, “உன் விருப்பம்போல் செய்யலாம்,” என்று சொல்லிக்கொண்டே தூங்கிவிட்டது.

குறுந்தாள் மெல்ல மெல்ல அவ்விடம் விட்டுச் சென்றது; மந்திரக்காரி அங்கே இருக்கிறாளா, என்று அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தது: “இனி, எப்போதும் பெட்டைக் கோழியைத் திருட, முயற்சி செய்யமாட்டேன்,” என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் குகைக்கு ஓட்டம் பிடித்தது.

குறுந்தாள் தன் குகைக்கு ஓட்டம் பிடித்தல்

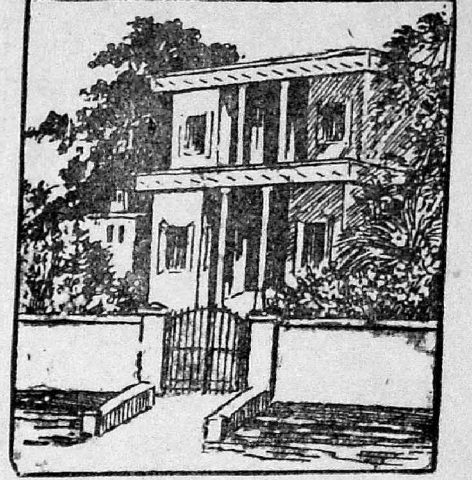
ஆனால், உண்மையில், மந்திரக்காரி ஒருத்தியும் அங்கே இல்லை. இது குள்ளநரி குறுந்தாளுக்குத் தெரியாது.

“குள்ளநரியை வெருட்டி அனுப்புவதற்கு வழி இதுதான்,” என்று பெட்டைக்கோழி தெரிந்து கொண்டது. இரவுதோறும், அது அமைதியாகத் தூங்கிற்று. குள்ளநரி குறுந்தாள் உணவுக்காக வேறு இடங்களில் முயற்சி செய்யவேண்டியதாயிற்று.

7. ஓர் எலிக் குடும்பம்

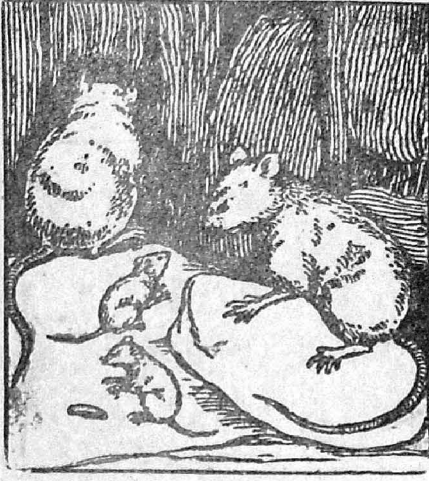
அழகிய தோட்டம் அழகிய மரங்கள்,
செடிகள் கொடிகள் செறிந்த சோலை;
சோலையின் நடுவே மாடி வீடு.

மாடி வீட்டுச் சமையல் அறையின்
கோடியில் இருந்தது ஒருசிறு எலிவளை;
அவ்வளை உள்ளே வாழ்ந்தன எலிகள்.
தகப்பன் எலியும் தாய்எலி ஒன்றும்,
மின்னி, சின்னி என்றிரு குஞ்சும்
வளையல் குடும்பமாய் வாழ்ந்து வந்தன.

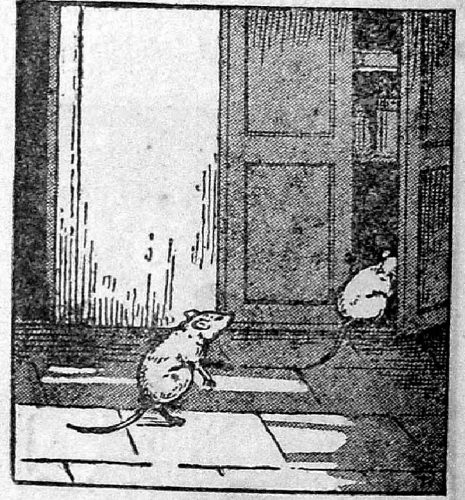
மின்னிக் குஞ்சி பெரியது, துடுக்கு;
சின்னிக் குஞ்சி சிறியது, அடக்கம்;
ஆயினும் இரண்டும் அன்பாய் இருந்தன.
தந்தை எலியும், தாய் எலியும்
ஒருநாள் இரைக்கு வெளியே கிளம்பின.
“அப்பா நானும்,” என்றது மின்னி.
“வேண்டா மின்னி! வேண்டா நில்லு;
தங்கை சின்னி தனியாய் வருந்தும்;
இருவரும் இருங்கள்,” என்றது தாய்எலி.

சின்னி கேட்டு ஒப்புக் கொண்டது;
அம்மா சொற்படி இருப்போம் என்றது;
மின்னி பிடியாய் முரண்டி தின்றது.
தந்தை எலியும் தடுத்து, “மின்னி!
வெளியில் பூனை பொறிகள் உண்டு;
வளையை விட்டு வராதே,” என்றது.
பெரிய எலிகள் போனதும், மின்னி,
“நாமும் வெளியே செல்வோம்,” என்றது.
தனிமை அஞ்சித் தொடர்ந்தது சின்னி.

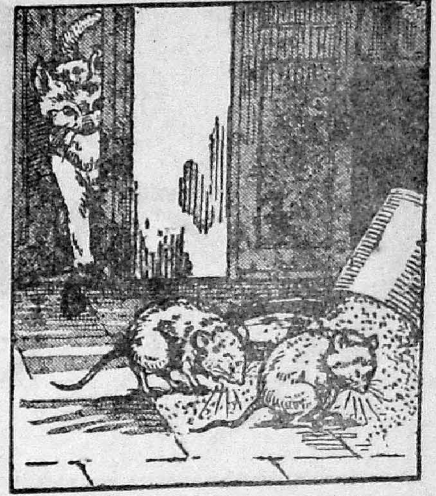
வளையின் வெளியே வந்து நின்றன;
எங்கும் நோக்கின யாரும் இல்லை.
எதிரே கூடம் எங்கும் சாமான்.
வழுவழுப்பாக இருந்தது கற்றரை;
அதன்மேற் செல்ல ஆசை எழுந்தது;
தவழ்ந்து நேரே சென்றன இரண்டும்.
“அச்சம் இல்லையா? அண்ணா உனக்கு,”
என்றது சின்னி; அச்சமா அச்சம்!
என்று மின்னி எடுப்பாய்ப் போனது.

எதிரே இருந்தது ஓர் அலமாரி;
கதவு சிறிது திறந்து கிடந்தது;
தாவி உள்ளே குதித்தது மின்னி.
தத்தித் தொத்திச் சின்னியுஞ் சென்றது;
கிண்ணம் நிறைய வெண்ணெய் இருந்தது;
தட்டு நிறையத் தித்திப் பிருந்தது.
வளையில் இருந்தால் என்ன கிடைக்கும்?
இங்கே நிறையத் தின்னலாம் என்று
துள்ளிக் குதித்து இரண்டும் தின்றன.

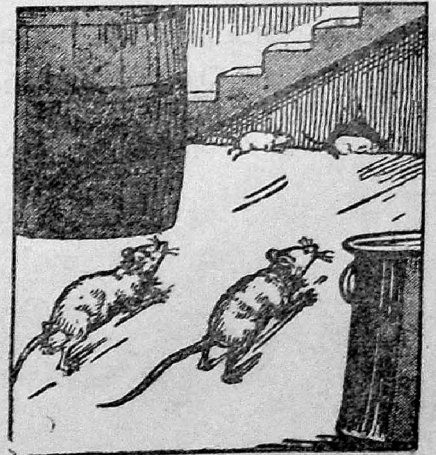
“போதும் போதும், போவோம் வா நீ;
அம்மா வந்தால் அடிப்பள் வைவள்,”
என்றது சின்னி; இகழ்ந்தது மின்னி;
பக்கத்தில் ஒரு மரவை இருந்தது;
மஞ்சள் தூள் அதில் நிறையத் தெரிந்தது.
மூக்கை நீட்டி மின்னி மோந்தது.
நீட்டிய மூக்கில் நிறைந்தது மஞ்சள்;
தப்பிக் கீழே குதித்தது மின்னி;
சின்னி துடித்துப் பின்னே விழுந்தது!

மிளகு கவிழ்ந்தது நெடி மிகுந்தது;
ஆஸ், உஸ் என்று தும்மின விம்மின;
பூனை ஒன்று மெள்ள வந்தது.
தும்மித் துடித்த எலிகளைக் கண்டு
பூனையும் உள்ளே பாய்ந்தது விசையாய்;
தடதட என்றே உருண்டன டப்பிகள்
தடதட ஓசை கேட்டதும், சிறுவர்
மடமட என்று உள்ளே வந்தனர்;
கண்ட இரண்டும் கலங்கித் திகைத்தன.

அருகில் சிறுவர் நெருங்கி விட்டனர்;
தா! தூ! என்று தாவிக் கிட்டினர்;
மின்னியுஞ் சின்னியும் அலறி உருண்டன.
உருண்டு சிறுவர் காவில் சிக்கின;
மருண்டு அவரும் உதறித் தள்ளினர்;
அள்ளிச் சுருண்டு அப்பால் விழுந்தன.
விழுந்து மூலையில் ஒளிந்த மின்னியைப்
பூனை குறியாய் உறுத்துப் பார்த்தது;
மின்னி பதறி ஓட்டம் எடுத்தது.

ஓட்டம்! ஓட்டம்! ஒரே! ஓட்டம்!
மின்னி ஒருபுறம்; பூனை ஒருபுறம்!
சின்னி ஒருபுறம்; சிறுவர் ஒருபுறம்!
அச்சம்! அச்சம்! ஒரே அச்சம்!
உடம்பு உதறல் உள்ளம் நடுக்கம்!
“செய்வது யாது” என்று தவித்தன.
இதற்குள் இரைக்குப் போன எலிகள்,
வளைக்குள் வந்து குஞ்சுகள் இன்றிப்
பதைப்புடன் திரும்பி, இடையிற்பாய்ந்தன.

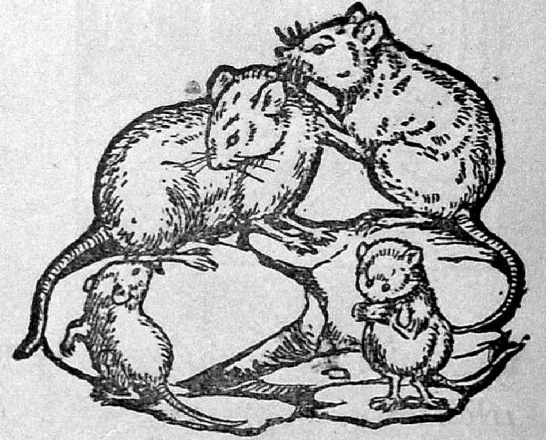

எதனைப் பிடிப்பது? எதனை விடுவது!
பூனைக்கு ஒன்றும் புரிய இல்லை?
சிறுவர் இங்கும் அங்கும் துள்ளினர்.
பூனை திகைத்தது ஒரு நொடிப் பொழுது;
சிறுவர் திகைத்தனர் மறுநொடிப்பொழுது;
ஆயினும் எலிக்கு அந்நொடிப் போதும்.
“தப்பிலேயும் பிழைத்தோம்,” என்று குஞ்சுகள்
தத்தித் தெத்தி வளையுள் நுழைந்ததும்
தாயுந் தந்தையும் தொடர்ந்து புகுந்தன.

மின்னியும் சின்னியும் வளையுள் நுழைந்ததும்
அஞ்சிப் பதுங்கி ஒதுங்கி நின்றன;
தாயும் தந்தையும் சீறி நோக்கின.
“பெற்றோர் சொல்லைத் தட்டி நடந்தது
குற்றம் குற்றம் பெரிய குற்றம்,”

என்று குஞ்சுகள் இரண்டும் நடுங்கின,
நடுங்கி நின்ற மின்னியைத் தந்தை
“ஒடுங்கி உள்ளிரு என்றால், நீயேன்
துணிந்து வெளியே காலை வைத்தாய்?
அதிலும் முதலில் அலமாரி உள்ளே
ஆத்திரப் பட்டுப் புகுவது சரியா?
பூனை கண்டால் சும்மா விடுமா?
ஓடித் தப்ப வகையில்லாமல்
வெளியே செல்வது முறையா? சரியா?”

என்று சினந்து கடிந்தது குஞ்சியை.
“இதுவே பாடம் இவ்விரண்டிற்கும்
போதும் பட்டது,” என்றது தாய்எலி;
இரண்டும் அதுமுதல் திருந்தி மகிழ்ந்தன.

8. செந்துகிற் சிறுமி

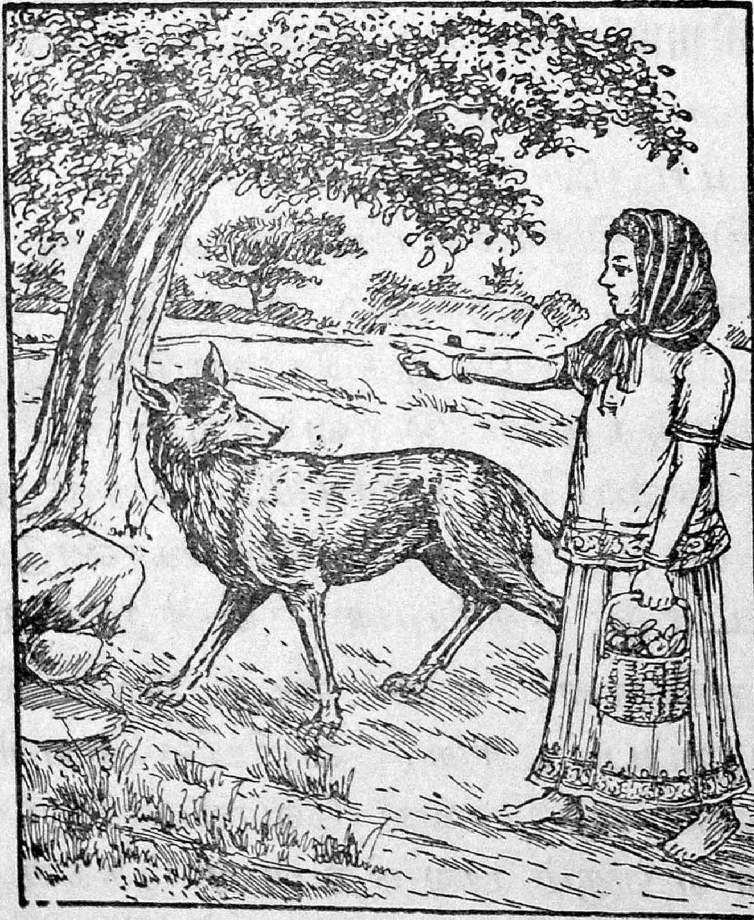
ஓர் ஊரிற் சிறுமியொருத்தி இருந்தாள். அவளுக்கு அவளுடைய பாட்டி சிவப்புநிறக் கம்பளித் துண்டு ஒன்று வாங்கிக் கொடுத்திருந்தாள். அத்துண்டை அச்சிறுமி எப்பொழுதும் தன் தலையிற் கட்டிக்கொண்டிருப்பாள். அதனால் அவளை ஊரார், “செந்துகிற் சிறுமி” என்றே அழைப்பார்கள்.

ஒருநாள் அவளுடைய தாய் அவளைக் கூப்பிட்டாள்; கூப்பிட்டு, “குழந்தாய்! உன் பாட்டியார் நோயாய் இருக்கிறார்களாம். நான் ஒரு கூடையிற் சில பழங்களும், மருந்தும் வைத்துத் தருகிறேன். அதை நீ உடனே எடுத்துக்கொண்டுபோய், அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு வரவேண்டும். வழியில் பூவையோ காயையோ பார்க்கிறேனென்று பார்க்கக் கூடாது; யாருடனும் பேசிக்கொண்டும் காலங்கடத்தக்கூடாது; தெரியுமா!” என்று கூறினாள்.

செந்துகிலாள் கூடையைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டாள். வழியில் அவள் ஒரு சிறு காட்டைக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. அக்காட்டிலோ எங்கும் பல நிறமான பூக்கள் பூத்திருந்தன. அவற்றின் அழகு அவள் கண்களைக் கவர்ந்தது. “ஏன் நாம் இவற்றிற் சிலவற்றைப்பறித்துக்கொண்டு போய் நம் பாட்டிக்குக் கொடுக்கக்கூடாது?” என்று அவள் கருதினாள்; தன் தாயார் பூவோ, காயோ

ஒன்றும் பறிக்கக்கூடாது என்று எச்சரித்ததை மறந்து விட்டாள்; கூடையைக் கீழே வைத்துவிட்டு, கைக் கெட்டிய நீலநிறப் பூக்களைப் பறிக்கத் தொடங்கினாள்.

அப்பொழுது அங்கே ஓராய் ஒன்று வந்தது. தனியே நிற்குகொண்டிருந்த சிறுமியை அது கண்டது.

ஓராயும் செந்துகிற் சிறுமியும்

“யார் அது! செந்துகிற் சிறுமியா? காலை வேளையில் எங்கே புறப்பட்டாய்?” என்று அது சிறுமியைக் கேட்டது.

“என் பாட்டியார் நோயாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மருந்தும், பழமும் கொண்டுபோகிறேன்,” என்று சிறுமி விடை கூறினாள்.

“யார்? உன் பாட்டியாரா? அவள் எங்கே இருக்கிறாள்?” என்று ஓநாய் கேட்டது.

“இந்தக் காட்டின் தென்கோடியிலுள்ள சிறுவீட்டில்,” என்று சிறுமி விடை அளித்தாள்.

“ஓ,ஓ! அந்த வீடுதானா? எனக்கு அதைத் தெரியுமே. நான் கூட அங்கேதான் போகப் புறப்பட்டேன். நீ இந்த வழியாகவே போ! நான் சாலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறேன். யார் தான் முதலில் போய்ச் சேருகிறார்கள் பார்க்கலாம்!” என்று ஓநாய் கூறிற்று.

அன்பு கனியப் பேசிய அந்த ஓநாயைப் பார்த்து, அவள் அச்சங் கொள்ளவில்லை. ஆகவே, “சரி பார்க்கலாம்!” என்று சொல்லிவிட்டுக் கூடையை எடுத்துக்கொண்டு அவள் ஓட்டம் பிடித்தாள். ஓநாயும் சாலையைச் சுற்றிக்கொண்டு பாய்ந்து ஓடிற்று.

ஓநாயின் பாய்ச்சல் எங்கே! சிறுமியின் ஓட்டம் எங்கே! ஒரு நொடிப்பொழுதில் ஓநாய் கிழவியின் வீட்டையடைந்தது; அடைந்து கதவைத் தட்டிற்று.

“யார் அங்கே?” என்று பாட்டி உள்ளிருந்து வினவினாள்.

“நான் தான் செந்துகிற் சிறுமி!” என்றது வஞ்சக ஓநாய்.

“கண்ணே! வா உள்ளே!” என்று அழைத்தாள் பாட்டி.

கதவைத் திறந்துகொண்டு ஓநாய் உள்ளே நுழைந்தது. அதன் காலடி ஓசையைக் கவனித்த பாட்டிக்கு உள்ளே வருவது சிறுமி அன்று எனத் தோற்றிற்று. ஓநாயாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என அவள் எளிதில் ஊகித்துக்கொண்டாள்; சட்டெனக் கீழே இறங்கிக் கட்டிலின் அடியிற் புகுந்து மறைந்து கொண்டாள்.

அறையின் உள்ளே வந்த ஓநாய் சுற்று முற்றும் பார்த்தது; கிழவியைக் காணவில்லை; அவள்போர்வை மட்டும் கட்டிலின்மேற் கிடக்கக் கண்டது; உடனே அது கட்டிலின்மேற் பாய்ந்து படுத்துப் போர்வையை இழுத்து மூடிக்கொண்டது.

சிறிது நேரத்திற் செந்துகிற் சிறுமியும் வந்து கதவைத் தட்டினாள்.

“யார் அங்கே?” என்று பாட்டி கேட்டதைப் போன்றே, ஓநாயும் கேட்டது.

“நான்தான் செந்துகிற் சிறுமி,” என்றாள் குழந்தை.

“கண்ணே! வா உள்ளே!” என்று அவ்வஞ்சக ஓநாய் கூப்பிட்டது.

கூடையுடன் சிறுமி உள்ளே வந்தாள்; வந்தவள், “பாட்டி! உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?” என்று வினவினாள்.

“அதை ஏன் கேட்கிறாய்? வரவர நோய் முற்று கிறது,” என்று ஓநாய் மெலிந்த குரலில் கூறிற்று.

தன் பாட்டி பேசுவதிலும், படுத்திருப்பதிலும் ஏதோ வேறுபாடு இருப்பதாகச் சிறுமிக்குத் தோன்றிற்று; எனினும், உடல்நலக் குறைவினால் அவ்வாறு இருக்கலாம்போலும் எனத் தனக்குள் கூறி, அவள் தன் மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள்.

“குழந்தாய்! கம்பளியை அவிழ்த்து வைக்கக் கூடாதா?” என்று மெல்லிய குரலிற்கேட்டது ஓநாய்.

கூடையைக் கீழே வைத்துவிட்டுக் கம்பளியைச் சிறுமி அவிழ்த்தாள். அவிழ்த்துக்கொண்டே, “பாட்டி உங்களுக்கு எவ்வளவு பெரிய கண்கள்” என்று அவள் வியப்புடன் கேட்டாள்.

“எல்லாம் உன் அழகைப் பார்க்கத்தான்.”

“காதுகள் கூடப் பெரியனவாக இருக்கின்றனவே!”

“எல்லாம் உன் பேச்சைக் கேட்கத்தான்.”

“உங்களுக்கு ஏது இவ்வளவு நீண்ட பற்கள்?”

“எல்லாம் உன்னைப் பிடித்துத் தின்னத்தான்”

என்று சொல்லிக் கொண்டே, ஓநாய் போர்வையை உதறிவிட்டுக் கீழே குதித்தது. அதே சமயத்தில், அறைக்கதவைத் திறந்துகொண்டு ஒருவர் உள்ளே ஓடிவந்தார்; வந்தவர் தம் கையில் இருந்த கோடரியால், ஓநாயை ஒரே வெட்டாய் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

வந்தவர் யார் தெரியுமா? அவர் செந்துகிற்
 சிறுமியின் தந்தையே! காலையில் விறகு வெட்ட
 அவர் காட்டிற்கு வந்திருந்தார். தம் குழந்தை ஓநா
 யுடன் பேசிக்கொண்டு செல்வதை அவர் தொலைவி
 லிருந்து பார்த்தார். பார்த்ததும் ஓநாயின் வஞ்சகக்
 கருத்தை அவர் உணர்ந்துகொண்டார்; உடனே
 விரைந்தோடி வந்து நல்ல சமயத்தில் ஓநாயைக்
 கொன்றார்.

கிழவியும் சிறுமியும் காப்பாற்றப்பட்டனர்.
 சிறுமி தன் தந்தையுடன் பின்னர் வீடுசேர்ந்தாள்.

9.வேலன்-அரக்கர் மறலி

1

“ஐயோ, எங்கள் ஆட்டுக் கிடைகளை அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டானே! எங்கள் வயிற்றில் மண் விழுந்ததே!” என்று, காட்டிற்கு ஆடு மேய்க்கச் சென்ற இடையர்கள் திரும்பிவந்து அலறுவார்கள். “எங்கள் உழவுமாடுகள் போயினவே! எங்கள் குடும்பம் இனிப் பிழைப்ப தெப்படி!” என்று, குடியானவர்கள் கூக்குரலிடுவார்கள். “தப்பித் தவறிக் காட்டின் பக்கம் விறகொடிக்கச் செல்வதுகூடக் கெடுதலாகிவிட்டதே! இந்தக் கொடிய படுபாவி கழுதையுதனை அடக்குவார் ஒருவருமில்லரோ? கடவுளுக்குக்கூடக் கண்ணில்லையா?” என்று, பெண் மக்கள் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு கதறுவார்கள்.

கழுதையுதடன் ஒரு கொடிய அரக்கன்; பதினாறடி உயரம் வளர்ந்தவன்; மலைபோலத் திரண்ட தோள்களையுடையவன்; மிகவும் அருவருக்கத் தக்க உருவினன்; அவன் கீழுதடு அளவுக்குமீறித் தடித்து, மடிந்து தொங்கும்; அதனாலேயே அவனை மக்கள் கழுதையுதடன் என்று கூறிவந்தார்கள்.

அவன் இழைத்துவந்த அளவற்ற தீங்குகளைப் பொறுக்க முடியாமல், ஊர்மக்கள் மிகவும் வருந்தினர்; இன்னுஞ் சிறிது காலத்தில் உண்ண உணவின்றி எல்லோரும் மடிய வேண்டியதுதான் என்ற முடிவிற்கு வந்தனர்.

அவ்வூரில் வேலன் என்ற சிறுவனொருவன் இருந்தான். அவன் பதினெட்டு வயதுக் காளை; நல்ல உடற்கட்டுடையவன்; அஞ்சா நெஞ்சுபடைத்தவன்; அறிவிற்சிறந்தவன்; பொதுநலத்திற்கு உழைப்பதே தன் கொள்கையாகக் கொண்டவன். அவன், ஒரு நாள், “இனியும் பொறுத்திருத்தல் தகாது; எப்படியாவது ஈவிரக்கமற்ற இந்த அரக்கக் கழுதையைக் கொன்று ஒழிக்கவேண்டும்,” என்ற முடிவிற்கு வந்தான். அன்றிரவே தன் கைவாளையும், ஒரு மண் வெட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு அவன் அரக்கன் இருப்பிடத்தை நாடிச் சென்றான்.

அரக்கனின் கோட்டை வாயிலை நள்ளிரவில் வந்தடைந்தான் வேலன்; ஓசை செய்யாமல் வாயிற்புறத்தில் பர பர என்று பெரியதொரு பள்ளத்தைத் தோண்டினான்; தோண்டி முடித்தவுடன், வாயிற்கதவில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஊதுகொம்பை எடுத்தான்: “பூம், பூம், பூம்” என்று உரக்க ஊதினான்; ஊதினவன் சட்டென்று ஒருபுறமாக ஓதுங்கி, இருளில் மறைந்து கொண்டான்.

புலி உறுமுவது போல் கோட்டையின் உள்ளிருந்து ஓசை யொன்று கேட்டது; பின், தடதட என்ற காலடியோசை! படாரென்று கோட்டை வாயிற்கதவு திறந்தது. கோப மிகுந்தவனாய், “யாரடா அவன்?” என்று அதட்டிக் கேட்டுக் கொண்டே கழுதையுதடன் வேகமாக வெளியே

வந்தான்; வந்தவன் தட்டெனப் பள்ளத்தினுள் குப்புற வீழ்ந்தான். உடனே, வேலன், மறைந்திருந்த இடத்திலிருந்து மின்னலைப் போலப் பாய்ந்தான்; தன் கை வாளினால் ஒரே வெட்டாக அரக்கனை வெட்டி வீழ்த்தினான்.

வேலன் கழுதையுதடனைத் தூர்த்திக் கொல்லுதல்

பொழுது விடிந்ததும், கழுதையுதடன் இறந்த செய்தி ஊர்மக்கட்குத் தெரிந்தது. எல்லாரும் வேலனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்; தங்களைப் பிடித்திருந்த சனியன் தொலைந்ததென்று களிப்படைந்தார்கள்.

II

நாட்கள் சில கழிந்தன. அயலூரொன்றில் எருமைக் கழுத்தன் என்ற ஓர் அரக்கன் மக்களுக்குப் பெருந் தீங்கு இழைத்து வருவதாக வேலனுக்குச் செய்தி எட்டியது. உடனே, தன் கைவாளை ஏந்திப் புறப்பட்டான் வேலன்; காடு மலைகளைக் கடந்து நெடுந்தொலை சென்றான். களைப்பு மேலிட்டது. ஒரு மரத்தடியில் படுத்து அவன் அயர்ந்து தூங்கி விட்டான்.

எருமைக் கழுத்தன் வேலனைத் தூக்கிப்போக நோக்குதல்
இந்த நேரத்தில், எருமைக் கழுத்தன் எங்கி
ருந்தோ அங்கு வந்து சேர்ந்தான்; தூங்கிக்கிடந்த

வேலனைக் கண்டான்; மகிழ்ச்சி கொண்டான்; கீழே குனிந்து ஒரு கையால் வேலனை அள்ளிப் பற்றி மேலே தூக்கினான்; கடகட என்று சிரித்தான்; “நானைக் காலே உணவுக்கு இவன் போதும்,” என்று வாய் விட்டுக் கூறினான்; மீண்டும் அடங்கா மகிழ்வுடன் சிரித்தான்.

இதற்குள் விழித்துக்கொண்ட வேலன், தன் நிலைமையை ஒருவாறு உணர்ந்து கொண்டான்; “கழுதை யுதனைவிட வலிமை மிகுந்த இவன் எருமைக் கழுத்தனாகத்தான் இருக்கவேண்டும்; எதிர் பாராத வகையில் இவனிடம் சிக்கிக்கொண்டு விட்டோம்; ஏதாவது சூழ்ச்சிசெய்து தப்ப வழி தேட வேண்டும்,” என்று முடிவு கட்டினவனாய் அசைவற்றிருந்தான்.

வேலனைப் பந்துபோல் தூக்கிக்கொண்டு அரக்கன் தன் கோட்டைக்கு வந்து சேர்ந்தான்; பெரிய தொரு கயிறுகொண்டு வேலனுடைய கைகால்களை இறுகக் கட்டினான்; ஓர் அறையிற்போட்டு அவனைப் பூட்டினான்; மீண்டும் கடகட என்று சிரித்துக் கொண்டே வெளியே சென்றான்.

தனியே விடப்பட்ட வேலன் இப்படியும் அப்படியும் புரண்டு எப்படியோ கட்டுக்களை அவிழ்த்துக் கொண்டான்; தானிருந்த அறையைக்கூர்ந்து எங்கும் கவனித்தான். உயரத்தில் கம்பியில்லாத சாளரம் ஒன்று தென்பட்டது. உவகை மேலிட்டவனாய்க் கயிற்றைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு சாளரத்தின்

மீது தாவி ஏறி உட்கார்ந்து, வெளியே நோக்கினான். நோக்கினவனுக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. எருமைக்கழுத்தன் கொடிய விலங்கு போன்ற அரக்கன் மற்றொருவனை அழைத்துக்கொண்டு கோட்டையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். ஒரு நொடிநேரம் வேலன் திகைத்தான்; பின் தெளிவுற்றான்; தன்கையிலிருந்த கயிற்றின் ஒரு முனையில் பெரிய சுருக்கு முடி யொன்று போட்டான்; அந்த முடியைக் கையிற்

சுருக்குக் கயிற்றில் சிக்கிய அரக்கர்கள்

பற்றிக்கொண்டு அரக்கர்கள் வரவை எதிர்நோக்கி யிருந்தான்.

நடக்கப்போவது இன்னதென்று அறியாதவர்களாய் அரக்கர்கள் இருவரும் உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டே சாளரத்தின் ஓரமாக வந்தார்கள். பெரிய பாம்பு வந்து விழுவதுபோல், சுருக்குமுடி அவர்கள் இருவர் கழுத்தையும் சுற்றி விழுந்தது. வேலன், மேலிருந்து கயிற்றைச் சுண்டி யிழுத்தான். சுருக்குமுடி இறுகிற்று. அரக்கரிருவரின் கண்களும் பிதுங்கின; நாக்குகள் வெளியே வந்தன. உயிரற்றவர்களாய் இருவரும் உருண்டு விழுந்தனர்.

வேலன் கீழே இறங்கிவந்து பார்த்தான்; இருவரும் இறந்து கிடக்கக் கண்டான்; அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டான். மீண்டும், அவன் கோட்டைக்குட் சென்று, எங்கும் சுற்றிப் பார்த்துவந்தான். ஒரு கிடங்கில் யாரோ சிலர் அழும் குரல் கேட்டது. கதவைத் திறந்தான்; மூன்று அரசினங் குமரிகள் சிறையிடப்பட்டு இருந்தனர்.

“ஐயா, நீர் யார்? எங்கே அக் கொடும்பாவி அரக்கன்? உங்களை எப்படி உயிரோடு உள்ளே விட்டான்?” என்று அவர்கள் வேலனைத் திகைப்புடன் வினவினர்.

நடந்த செய்தியை வேலன் அவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தான்; “இனி நீங்கள் அஞ்சவேண்டுவதில்லை. இக் கோட்டையும் இதிலுள்ள பொருள்கள் யாவும் உங்களுடையனவே. எக் கவலையு மில்லாமற் களிப்புடன் வாழ்ந்திருங்கள்!” என்று கூறினான்.

“தாங்கள்?” என்று கேட்டனர் அப் பெண்கள்.

“எருமைக் கழுத்தனைப்போன்ற கொடிய அரக்கர்கள் இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்களென அறிகிறேன்.

அரசினங் குமரிகளும் வேலனும்

அவர்களை யுங் கொன்று அரக்கர் குலத்தையே வேரறுக்க முடிவுகட்டி யிருக்கிறேன். ஆகையால், நான் இங்கே தங்கமுடியாது,” என்று வேலன் கூறி மறுநாளே புறப்பட்டான்.

III

வேலன் பல நாட்கள் வழிநடந்தான்; பல ஊர்களைக் கடந்து சென்றான்; இறுதியில் ஒரு தலை

நகரை அடைந்தான். அவ்வூர் மக்கள் அழுத கண்ணும், சிந்திய மூக்குமாய்க் காணப்பட்டார்கள். “ஐயா, ஏன் இவ்வூரில் எல்லாரும் கவலை யுடையவர்களாகக் காணப்படுகிறார்கள்?” என்று வேலன் பெரியவர் ஒருவரைக் கேட்டான்.

வேலனும் ஊர் மக்களும்

“ஏனா? எல்லாம் அந்தக் கரடித் தலையன் படுத்தும் பாடுதான். இரவில் கண்ணை மூடக்கூட அச்சமாக இருக்கிறது,” என்றார் பெரியவர்.

“கரடித் தலையனா?”

“ஆம், அவன் தான்! அதோ அந்த மலைக்கோட்டையில் இருக்கும் கல்நெஞ்சக் கொடியன். கழுதையுதடனையும், எருமைக் கழுத்தனையும் ஒரு பங்கிற் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இவன், கொடுமையே உருவாக வந்துள்ளவன். இவ்வூர் அரசனுடைய ஒரே மகனையுந் தூக்கிச் சென்றுவிட்டான். அவனை மீட்டுத் தருபவர்க்கு அவனையே மணமுடித்துக் கொடுப்பதாக அரசன் பறையறைந்துள்ளான். எந்தப் புண்ணியவானும் இதுகாறும் முன் வரவில்லை!”

பெரியவர் சொற்களைக் கேட்ட வேலன் நொடிப் பொழுதுகூடத் தாமதிக்கக் கருதவில்லை; மாலைப் பொழுதாய் விட்டது என்பதைக்கூடப் பொருட்படுத்தவில்லை. தன் கைவாளை எடுத்துக்கொண்டு உடனே அவன் மலைக்கோட்டையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்; விரைவில் கோட்டையை அடைந்து கதவைத் தட்டினான்.

பொழுது சாய்ந்தபின் தன் கோட்டைக் கதவை வந்து தட்டக்கூடியவன் யாரென்று எண்ணினவனாய்க் கரடித் தலையன் கதவைத் திறந்தான்; வேலனைக் கண்டான்: “அரக்கர் மறலியாகிய வேலனாகத்தான் இருக்கவேண்டும்,” என்று ஊகித்துக்கொண்டான்.

“ஆ, வரவேண்டும், வரவேண்டும்!” என்று நல்வரவு கூறி அவன் வேலனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். “இவன் கழுதையுதடனையும், எருமைக் கழுத்தனையும் கொன்றவனாயிற்றே! தன்னையும்

கொல்ல என்ன ஏற்பாடு செய்து வந்திருக்கிறானோ தெரியவில்லையே,” என்று அவன் சற்றுக் கவலை கொண்டான்; பின், ஒருவாறு தேறினவனாய், “நெடு வழி நடந்து மலையேறி வந்த உனக்குக் களைப்பு மிகுதியாயிருக்கும், ஆகையால், உடனே நீ சிறிது பசியாறி நன்றாகப்படுத்துறங்கு! காலையில் பேசிக் கொள்ளலாம்,” என்று வேலனை நோக்கிக் கூறினான். வேலனும் தடைசொல்லாமல் இணங்கினான்.

சிறிது உணவருந்தியபின், வேலனை அரக்கன் மேன்மாடிக்கு அழைத்து வந்தான். ஓரறையிலிருந்த படுக்கை யொன்றைக் காட்டி அதிற் படுக்கச் சொல்லி விட்டு, அவன் கீழே சென்றான்.

வேலனா ஏமாறுபவன்! படுக்கையை விட்டெழுந்தான்; கீழே கிடந்த ஒரு மரக்கட்டையைத் தூக்கிப் படுக்கையின்மேற் கிடத்தினான்; அதன்மேல் தன் போர்வையைப் போர்த்தினான். பக்கத்துச் சுவரிற் காணப்பட்ட பெரிய அலமாரியிற் புகுந்து அவன் ஓளிந்துகொண்டான்.

நாலைந்து நாழிகைப் பொழுது கழிந்தது. அரக்கன் மேலேறி வரும் ஓசை கேட்டது. அறைக்கதவு மெல்லத் திறந்தது. அரக்கன் ஓசை காட்டாமல் உள்ளே வந்தான்; தன் கையிலிருந்த பெரிய முண்டுக் கட்டையால்படுக்கையின் மீது ஓங்கி இரண்டு மூன்று முறை தாக்கினான். பின், அவன் மெள்ளச் சிரித்துக் கொண்டே திரும்பிக் கீழே இறங்கிச் சென்றான்.

கோழி கூவிற்று. மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்த வேலனைக் கண்ட கரடித்தலையனுக்கு மூச்சுத் திணறி விட்டதென்றே சொல்லலாம், “வ...ர... வேண்...டும்” என்று வாய் குழறிக் கூறிவிட்டு, “நன்றாகத் தூங்கி...னா...யா?” என்று மெலிந்த குரலிற் கேட்டான்.

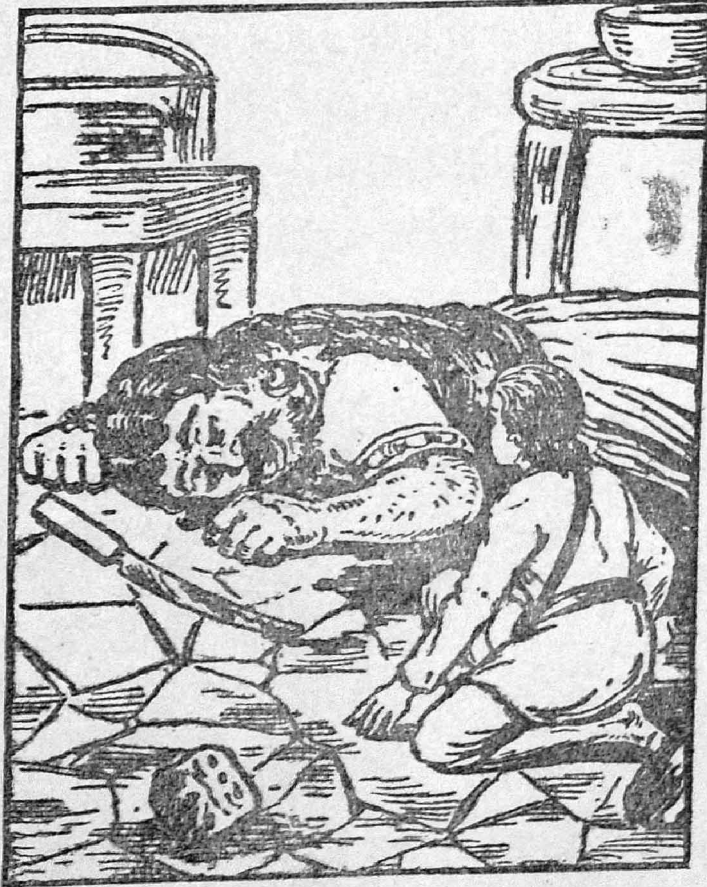
“ஏன்? தூக்கத்திற்கென்ன குறை? அயர்ந்து தூங்கினேன்; ஆனால் ஈயோ, கொசுவோ என்மீது உட்கார்ந்து, ஒருமுறை என் தூக்கத்தைச் சற்றுக் கலைத்தது போலிருந்தது,” என்று வேலன் விடையளித்தான்.

“முண்டுக் கட்டையின் அடி, ஈ உட்கார்ந்ததுபோலிருந்தது என்று கூறுகிறானே,” என்று அரக்கன் சற்று உள்நடுங்கினான். பிறகு, தன் கையிலிருந்த முழு ரொட்டி ஒன்றை வேலன் கையிற் கொடுத்து, “இதைத் தின்றுகொண்டிரு! இதோ வருகிறேன்,” என்று சொல்லி உள்ளே சென்றான்.

வேலன் ரொட்டியை எடுத்துத் தன் உட்சட்டைக்குள் ஒளித்து வைத்துவிட்டு, வெறும் வாயை மென்றுகொண்டிருந்தான். உள்ளே சென்ற அரக்கன் பெரியதொரு ரொட்டியுடன் திரும்பி வந்தான்.

வந்த அந்த அரக்கன் வேலனைப் பார்த்து, “ஆ, ரொட்டி முழுதையும் அதற்குள் விழுங்கிவிட்டாயா? என்ன பசியப்பா உன் பசி!” என்று வியந்து கேட்

டான். “ஆம், அதை அப்பொழுதே ஒரே வாயாக விழுங்கிவிட்டேன். நீ நம்பாவிட்டால், அதை இப்பொழுது அப்படியே வெளியே எடுத்துக் காட்டுகிறேன் பார்!” என்று கூறினான் வேலன்.

வேலன் வயிற்றிலிருந்த ரொட்டியை வெளியே தள்ளுதல்

பிறகு, அவன் தன் கைவாளை எடுத்துத் தன் விலாப்புறத்திற் குத்திக்கொண்டான்; அவ்வளவில், உள்ளே இருந்த ரொட்டி வெளியே உருண்டுவந்து விழுந்தது. அரக்கன் அப்படியே அதிர்ச்சி யடைந்து விட்டான்.

முதலில் அரக்கனுக்குத் தன் கண்களை நம்ப முடியவில்லை. பின், “இந்தச் சிறுவனுக்கு நாம் பின் வாங்குவதா?” என்ற எண்ணம் எழுந்தது. “இதோ நானும் அதே மாதிரி செய்து காட்டுகிறேன் பார்!” என்று அவன் தன் கையிலிருந்த ரொட்டியை வாயிற் போட்டு ஒரே விழுங்காக விழுங்கினான்; வேலன் கையிலிருந்த வாளைக் கரடித்தலைவன் வாங்கி, விசையுடன் தன் விலாப்புறத்திற் குத்திக்கொண்டான்; உடனே வெட்டின மரம்போல், உயிரற்றுக் கீழே விழுந்தான்.

“ஓழிந்தான் கசடன்,” என்று கூறினவனாய், வேலன் அரசன் மகளைத் தேடினான். கோட்டையின் அடிப்பகுதியிலிருந்த ஓர் இருட்டறையில் அவள் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்தாள். மகிழ்ச்சியுடன் அவளை அவன் வெளியே அழைத்துவந்தான்.

அரசன் மகளுக்கும், வேலனுக்கும் சிறப்பாக மணவினை நடந்தேறியது.

DP
4.1.73

